

promocija, komunikacija, izložbe

02.09.2008., UTORAK

Likovna kolonija BIHAC 2008

Umjetnošću čuvajmo kulturnu baštinu, europski kulturni put starih gradova u dolini rijeke Une je glavna tema prve međunarodne likovne kolonije s ciljem buđenja svijesti kroz umjetnost o značaju i očuvanju kulturno-povijesnih spomenika, ali i jedinstvenih, prirodnih ljepota rijeke Une i njezine doline.

slide ★ Make Your Own ★ View All Images ↗ Rock Out!

Kakvo ljeto! Prekrasno! Gdje sve nisam bila?! Zahvaljujući peru i foto-aparatu Vlade Franjevića, skitah Kinom, vidjeh Zabranjeni grad, penjah se po Kineskom zidu, no sve to u mašti. Al da ljepote i čudesa svijeta nisu tako daleko, niti tako nedostižne uvjerila sam se vlastitim očima, ušima, nosom, nepcem i čime sve ne... No, krenimo od početka.

Dakle, nakon povratka iz Kine, Franjević je stigao poziv od Ahmeta Ibukića, predsjednika Udruženja likovnih umjetnika Unsko-sanskog kantona, kao inicijatora i organizatora 1. međunarodne likovne kolonije – Bihać 2008, da se pridruži koloniji i svojim stvaralaštvom doprinese buđenju svijesti o važnosti zaštite spomenika kulture, ali i prirodnih ljepota rijeke Une. Nakon kraćeg razmišljanja, pretumbavanja organizacijske prirode, Franjević je prihvatio poziv.

Osim njega, svoj dolazak potvrdili su: Mirza Morić, akademski kipar koji već 20-ak godina živi i radi u Parizu gdje je vrlo cijenjen i priznat. Iz Italije doputovali su: **Elena Monaco, Paula Zorzi**. Iz Slovenije: **Igor Banfi**. Iz Srbije: **Branislav S.Marković, Mehmed Slezović, Gordana Pomorišac**. Iz Hrvatske: **Milan Knežević, Aleksandra Goreta**. Iz Bosne: **Seid Hasanefendić, Vlado Puljić, Ibrahim Novalić, Vedran Babić**.... Neka mi oprostite oni čija sam imena možda zaboravila...

Hm, da, naravno, sebe sam zaboravila 😊 ali to nije ni čudo, jer sebe sam nekako sama pozvala... Iako je evo već prošlo nekoliko dana od mog bivanja u Bihaću, još su mi oči pune ljepote! Zaljubih se u Unu trajno i neizlječivo... No, vratimo se koloniji.

Osoba koja je držala sve konce u svojim rukama, koja je u svakom trenu znala prilagoditi se novonastalim nepredviđenim situacijama bio je gospodin akad.slikar, doc. prof. Ahmet Ibukić i njegova nadasve šarmantna supruga.

FINE ART by VLADO FRANJEVIĆ

RAJKA POLJAK
ZASTUPNICA I DISTRIBUTER ZA HRVATSKU

• 385 (098) 18 13999 • rajka@ovnet.hr

rujan, 2008

P	U	S	Č	P	S	N
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Rujan 2008 (1)
Srpanj 2008 (1)
Lipanj 2008 (1)
Travanj 2008 (1)
Ožujak 2008 (1)
Siječanj 2008 (1)
Studenj 2007 (3)

Komentari On/Off

opis bloga

RAJKA POLJAK promovira likovno i literarno djelo VLADE FRANJEVIĆA

linkovi

VLADO FRANJEVIĆ
Osobne stranice

VLADO FRANJEVIĆ
Artoffer umjetnička platforma

VLADO FRANJEVIĆ
Wooloo umjetnička platforma

VLADO FRANJEVIĆ
Blog Vlade Franjevića na hrvatskom

VLADO FRANJEVIĆ
Blog Vlade Franjevića na njemačkom

VLADO FRANJEVIĆ
Vlado na platformi XING

VLADO FRANJEVIĆ
Vlado na platformi LINKEDIN

VLADO FRANJEVIĆ
Vlado na platformi ACADEMICI

VLADO FRANJEVIĆ
Vlado na platformi MYSPACE

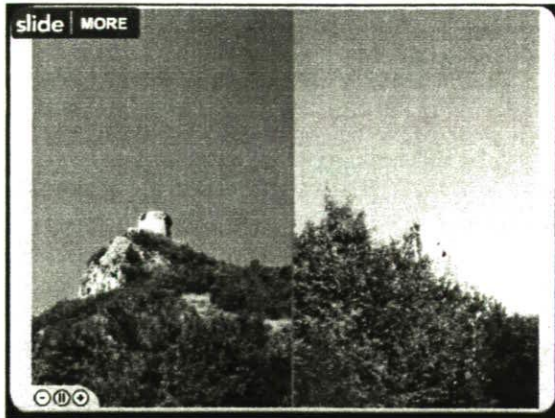
ostali linkovi

VOLKSBLATT NEWS 4
Lihtenštajnski tisak o Franjevićevom nastupu u Pekingu

VOLKSBLATT NEWS 3
Lihtenštajnski tisak o Franjevićevih 15 godina u Liechtensteinu

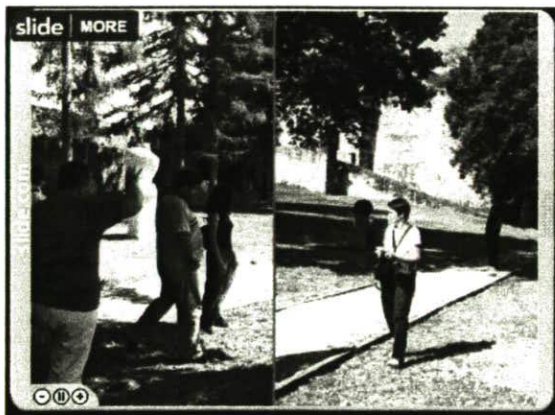
Dodjeljena nagrada "Silvije S. Kranjčević" Vladi Franjeviću

WORDPRESS NEWS

slide ★ Make Your Own ★ View All Images ↩ Rock Out!

U prvoj fazi umjetnici su posjetili građevine starih srednjovjekovnih gradova: Sokoca, Orašca, Ostrovice, Havale, Rmnja, Martin broda te staro jezgro Bihaća – sve u dolini rijeke Une, slikajući i stvarajući umjetnička djela svojstvenim načinom izražavanja. Imala sam rijetko zadovoljstvo gledati kako na bijelim, praznim platnima nastaju prekrasne slike, isprovocirane svom onom ljepotom kojom smo bili okruženi.

slide ★ Make Your Own ★ View All Images ↩ Rock Out!

Hej, zanjela me Una i njezina ljepota, ali ipak, ona me podsjetila i na glavni doprinos Vlade Franjevića ovoj koloniji. Odgovorno tvrdim da se Vlado na ovoj koloniji najviše naradio, oznojio i umorio:) Zašto? Jer je kopao! Kopao je svoj 3.spiralni kanal – pod nazivom „Magija Unine vode. Tisina molim!“ U mjestu Račić, 10-ak km južno – uzvodno od Bihaća. I nije bio uz obalu Une. Bio je na Uni, točnije na jednom od pet prekrasnih malih otočića, međusobno povezanih drvenim mostićima koji se savršeno uklapaju u okoliš.

Mario Kelava u Hrvatskom blogu o Franjeviću

HIA o iseljeniku Franjeviću

VOLKSBLATT NEWS 2
Lihtenštajnski tisak o Franjeviću u Jordanu

DURMITOR
Crnogorski informativni medij o Franjeviću u Jordanu

VOLKSBLATT NEWS 1
Lihtenštajnski tisak o Franjevićevoj izložbi u Zurichu

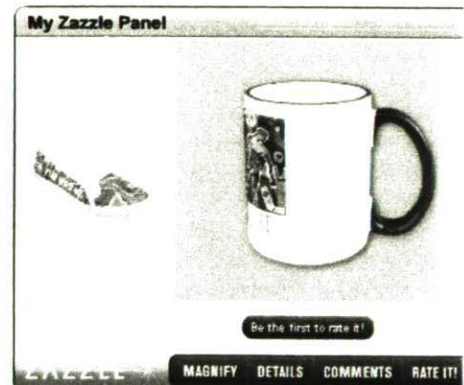
AL' LEU
Recenzija (d)

AL' LEU
Osvrt o Franjevićevom stvaralaštvu (hr)

2004. MOOSTE
O Franjevićevom sudjelovanju na umjetničkom simpoziju u Estoniji

HMI
O Franjevićevoj izložbi u Njemačkoj

TANGENTE
Franjević u kulturnoj izmjeni Lihtenštajn-Indonezija

make custom gifts at Zazzle

prijatelji

BORIVOJ BUKVA

slide Make Your Own View All Images Rock Out!

Magija Unine vode snažno je djelovala na Franjevića, pa je osim višednevnog kopanja kanala, marljivo bilježio foto-aparatom sva ta prekrasna treperenja rjeke, okolnog raslinja, igru svjetlosti i sjene, povjetarca koji mreška površinu vode, izazivajući sasvim nove poglede i vidike, a sve to će opet biti poveznica s kopanjem njegovog 4. spiralnog kanala u Ruggell-u Lihtenstajn – pod nazivom „Magie des Wassers“.

Hm, mag povezivanja ljudi dobre volje i različitih zemalja opet na djelu, opet u svom elementu. Osim toga, njegov rad na kanalu dokumentirao je gospodin Branislav S. Marković, akad.slikar iz Srbije, vještom upotrebom kamere. A znatiželjno ga je oko, privučeno igrom svjetlosti i sjene, odvelo svim okolnim putejcima, jer na svakom je koraku pronašao nove, lijepe motive za svoje umjetničke fotografije.

Franjević je pak inspiraciju za oslikavanje dvaju platna pronašao u okolnom raznobojnom bilju i bobicama – te su pred očima autorice ovih redaka nastala 2 apstraktna rada pod nazivom "Nalije 1" i "Nalije 2" bez upotrebe slikarskog kista ili boje – samo mrvljenjem bobica i latica raznobojnog bilja – nastao je dipih posvećen Uni – jednoj jedinjoj. Slike su, kao i one ostalih autora, ustupljene Muzeju USK-a za stalni postav umjetničke zbirke.

A Spiralni kanal – Magija Unine vode? I on je tamo ostao, na prekrasnom malom otočiću, gdje je prepušten utjecaju prirode da se mjenja, erudira, skuplja vodu u svoja njeđa, privlači poglede sve brojnijih turista i budi njihova pitanja... Pred završetak rada kolonije, u srijedu, 27.08.2008. skupilo se društvo oko kanala, odalo autoru priznanje za rad, a onda do duboko u noć nastavilo veselo druženje uz finu papicu, dobro vino il pivo.

28.08.2008. kolonija je službeno završena. Samo u centru Bihaća vrijedno radi Mirza Morić – kleše "Srce Bihaca" koje će tamo i ostaviti – kao svoj doprinos koloniji, ali i kao podsjetnik o širenju svijesti o važnosti zaštite kulturnih, povijesnih i prirodnih ljepota te male srcolike zemlje nastanjene ljudima gostoljubivim.

Ljepo je bilo biti djelom te jedne nove spirale – spirale ljudi dobre volje, umjetnika koji ne znaju i ne priznaju granice, koji svojom darovitošću i talentom pomažu zacijeliti rane koje su ipak još vidljive. Ljepo je znati da su stvorene neke nove spone, spirala se širi, nova poznanstva, novi vidici, priča o Uninoj ljepoti se širi. Ljepo je znati da će se uskoro, već 12.09.2008. u Kneževini Lihtenstajn, zahvaljujući Vladi Franjeviću vidjeti i magija Unine vode.

A ratovi? Rane?

Vidljive su, još uvijek. Jedna slika svjedočeći o ne tako davnoj prošlosti duboko me pogodila. Na povratku iz Račića, gdje je Franjević kopao svoj kanal u prekrasnom ambijentu Une, na livadi obrasloj raznobojnim raslinjem, uz samu cestu, odjednom je pred našim očima iskrsnula slika kao iz najgoreg horora – ruševine jedne kuće, obiteljske, nekad lijepe kuće, u kojoj su stanovali vjerojatno jednom sretni ljudi, koji su istu gradili godinama, odričući se mnogih lijepih stvari, dakle na ruševini te kuće po njenim gornjim rubovima načičkale su se crne vrane, zloguko grakćući. Prošla me jeza. Film mi se munjevito odvrtno pred očima, sjećanje na sve one ljude protjerane iz svojih domova, krvave scene kojima sam svjedočila (na svoju sreću) samo na televiziji. A sad tu, na licu mjesta, ugledah tu ruševinu, nijemog svjedoka ljudskog stradanja i patnje. Oboje smo bili istinski potreseni. Kasnije, za ručkom, tu smo priču podijelili s kolegom – umjetnikom iz Srbije. A on je vidno potresen rekao: da, to nije bio naš rat, nego njihov. Razumjela sam ga. Oni? Tko su oni? To su oni kojima ljudski život ne vrijedi, koji se usude na svim paralelama i meridijanima, pod lažnim izgovorima ubijati ljude, djecu i životinje, nanositi rane Zemlji na kojoj žive, zajedno s nama ostalim – dobrim ljudima. Oni? Nek ostanu u prošlosti, neka ih više ne bude.

Ili kako to lijepo kaže Husein Dervišević u svojoj pjesmi:

Molitva jednog topa

Bože

ima u meni dovoljno
gvožđa za kajanje.

zato me preku u klačkalicu
i smjesti pred
zabavište
pa neka me
jašu
i nek mi se raduju.

slide + Make Your Own + View All Images + Rock Out!

Eh, sad, kad bi ovo bila emisija po željama, ja bih pozdravila simpatičnog konobara u restoranu "Mlin" na Uni, koji mi je zaželio dobrodošlicu u najboljoj maniri bošnjačkoj: donio mi kahvu mirisnu u malo džezvi, fildžan uz nju prekrasan, a uz to 3 kocke sehera da se nadju i jedan purpurni rahatluk s opojnim mirisom ruže, te s osmijehom od uha do uha rekao: samo polaaako, uživaj u ovoj ljepoti, kud ti se žuri? Pa dragu gospođu u restoranu „Gurman“ koju sam možda i nesvjesno povrijedila, jer sam, u nedjelju prijepodne zaželjela pojesti burek tj. sirmicu (burek je mesni), a sirmica je zna se – od sira, dakle, rekoh joj pomalo bahato: pa kako to da bureka nemate, a u Zagreb, da dodjete na svakih 200 metara garant biste dobili burek. A draga mi je gospođa, sa smješkom ponudila ispeći čevape, ili bilo što na roštilju, jer nedjeljom – bureka eto, nema. Uz to, naravno i opet nam je skuhala finu, pravu bosansku kahvu.

I kao i prije točno 20 godina, kad bijah prvi put u Bosni, oduševljena gostoprimstvom Sarajske raje, mogu samo reći: Eh, Bosna, da je nema, trebalo bi je izmisliti!

Sad ste možda pomislili – priča je gotova. Ali nije. Nakon povratka u Zagreb, puna dojmova, pomislih: ma nemoguće je da je Una samo na mene ostavila ovakav dojam – pa ja sam tamo bila tek nepuna dva dana. Možda bih mogla upitati sudionike kolonije, kako se njima dopalo, što misle o Uni, koloniji, Vladi Franjeviću i njegovom projektu „Spiralni kanal: Magija Unine vode. Tišina molim!“. I opet, po ne znam koji put blagoslivljenjem onog tko je izmislio internet, jer vrlo brzo i lako, dobih odgovore na svoja pitanja.

Nekako mi se čini, da je gospodin **Mehmed Slezović**, svojim pismom, vrlo lijepo izrekao mišljenje svih sudionika kolonije, te ga citiram u cjelosti:

Poštovana gospođice Rajka,
hvala vam na lepim rečima. I ja sam sada u prilici da sređujem svoje utiske ali i da se vratim svojim redovnim obavezama, ali moram vam priznati da sve ono što se dešavalo proteklih dana još radi u meni. Efekti će se tek kasnije potpuno videti i nadam se ostvarivati. Pokušao bih sada da vam ukratko odgovorim na vaša pitanja.

Verujem da se u Bihaću desilo nešto zaista lepo. To pre svega osećam u jednoj sinergiji do koje je došlo zbog samog sastava ljudi i izuzetnosti jednog mesta.

Mislim da je ovaj saziv okupio zanimljive, međusobno vrlo različite ljude koji su mogli biti zanimljivi jedni drugima, podsticajni u smislu da su međusobno mogli jedni drugima inicirati njihove kreativne naboje i energije. Sa druge strane, sada, razmišljajući o svemu, čini mi se da je neka energija sama vodila onih prvih nekoliko dana jednom zanimljivom susretu, običnog bosanskog čoveka, umetnika, prošlosti tog zanimljivog kraja i prirodne lepote oličene u reci Uni. Dakle jako mi se svidela ta spontnost susreta sa ukupnošću jednog ambijenta. Primetio sam da su umetnici nakon toga burno reagovali svojim radom.

Sa druge strane, mislim da se desilo nešto izuzetno važno za sam Bihać, nešto što svojom konceptualizacijom i možda daljom misaonom promišljenošću može prerasti u jedan ozbiljan simpozijum na temu savremene umetnosti, ali možda su lokalne snage u tom smislu male, jer to bi moglo biti daleko većeg i šireg značaja. To govorim zato što aposteriori pokušavam dovesti u vezu mnoge elemente kojih tek sada postajem svestan. Ovo sve što ukratko navodim, uverava me da bih rado ponovo došao na isto mesto. Možda i stoga što puno toga počinje da se konceptualizuje u meni samom. Vi niste bili prisutni, ali na jednom okruglom stolu koji je organizovan, sasvim spontano sam pomenuo mnoge stvari o kojima tek biti u prilici da dublje promislím- eto ideje za jedan ozbiljan simpozijum na različite teme koje otvara naša stvarnost.

Što se gospodina Vlade Franjevića tiče mogu vam reći da mi je zaista drago što

sam ga upoznao. On zaista poseduje jednu veliku veru u umetnost i ogromnu energiju koju joj posvećuje. Uz to prepun je duha, komunikativnosti i mislim da duboko i iskreno živi svoju umetnost i svoju veru u nju. Njegov rad me prilično inicira da promišljam mnoge stvari kojih polako bivam svestan, tako da njegovu instalaciju sagledavam više u jednoj njegovoj nesvesnoj osetljivosti označavanja jednog izuzetnog mesta, za koje se nadam da ga neki budući sazivi mogu osvetliti u pravom smislu reči.

Najtoplije vam se zahvaljujem na pismu, uz želju za saradnjom i nadom da ćemo verovatno biti u prilici da se svi skupa ponovo vidimo i razmenjujemo naše poglede i iskustva. Dodao bih još jednu stvar, naime bilo mi je više nego zanimljivo susresti ljude iz Hrvatske. Nemam mnogo informacija šta se sada dešava tamo na polju umetnosti. Naravno verovatno je isto što i na drugim prostorima, ali uvek postoje i neke nevidljive i teško primetne energije. Uzgred, bilo bi mi zanimljivo da li je vaš interes za umetnost vezan za novinarski, kritičarski ili teorijsko - istoričarski način. Naravno, verujem da stvar koja se začela u Bihaću, može postati zanimljiv i svake ozbiljnosti dostojan poduhvat. Samo ga treba ozbiljno osmišljavati i naći podršku koja prevazilazi lokalne finansijske mogućnosti. U tom kontekstu prisustvo konceptualnih umetnika kakav je i Vlado celoj stvari dodaje još jednu dimenziju koja nedostaje mnogim kolonijama koje sam barem ja upoznao.

Sa poštovanjem, Mehmed Slezović

Gospodin **Gordan Pomorišac**, koji je tijekom boravka u Bihaću, svojim oštroumnim i nadasve duhovitim komentarima uveseljavao sve prisutne, u kratkom interviewu rekao mi je slijedeće:

Što Vas se najviše dojmilo tijekom boravka u Bihaću?

Una i pounci.

Možete li usporediti sa sličnim događanjima, a kojima ste bili nazočni?

Ne tek tako. Poređenje je po definiciji merenje (i obrnuto), a za to su potrebna unapred utvrđena merila.

Što mislite o internetskom načinu povezivanja?

Neophodno je i nezaobilazno.

Imate li svoje stranice na netu?

Ne, jer to zahteva mnogo vremena koje se može prijatnije potrošiti.

Što mislite o tom načinu promoviranja umjetnosti i umjetnika?

Gotovo isto što i o internetskom povezivanju: Tek je moda, a već je neizbežno.

Što mislite o liku i djelu Vlade Franjevića?

Lik je sjajan, a delo mu je spiralno.

Kako Vas se dojmio njegov projekt na Uni "Spiralni kanal - magija Unine vode, tišinu molim"?

Što se gledalac više popne, dojam je bolji.

Gospodin **Mirza Morić**, javio mi se iz Pariza, na sebi svojstven, kratak ali pun energije, način:

Postovana Rajka Poljak, poslije tog velikog događaja i upoznavanja sa ljudima kolonije, ja sam sretan da sam Vladu i vas upoznao. Smatram da ce buducnost dati Vladi puno sreće. Naprijed, naprijed, naprijed, i ljubav sa tim, umjetnost je sunce zivota. Srecno u njegovoj kretivosti.

Mlad, perspektivan i vrlo talentiran akad.slikar, **Vedran Babić** iz Sarajeva, između ostalog napisao je:

...S obzirom da sam ja prvi put učestvovao u koloniji nisam siguran da li sam dovoljno kompetentan da dajem svoj sud, meni je bilo prelijepo i prekratko, oduševljen sam prirodnim ljepotama Unsko sanskog kantona, prvenstveno ljepotama Une, tvrdjave su isto tako fascinante mada ja nisam tip koji se oduševljava starom arhitekturom kao i arhitekturom uopšte, dopala mi se konkretno tvrdjava u Ostrožcu.

Edita Ibukic, jedna od najvaznijih ljudi iz organizacije pisala mi je izmedju ostalog:

Vlado je na sve ucesnike ostavio izuzetno pozitivan utisak. Ja sam ga doživjela kao vedrog i duhovitog umjetnika... Prvi put sam se susrela u stvarnosti sa umjetnoscu Land Art-a. Land Art doživljam kao simbiozu tri osnovna elementa zivota: voda, zemlja, zrak a Vlado je dodao i cetvrtu dimenziju prijateljstvo bez kojeg ne bi moglo funkcionisati covecanstvo. Crvene trake vezane u cvorove asociraju me na neraskidivo prijateljstvo koje se stice na raznim putovanjima i traju vjecno jer svijet je tako mali pa ce mo se ipak sresti, pa makar i u mislima, kada budemo pregladali fotografije, ili mozda prepicavali anegdote sa naseg druzanja, a vjeruj mi, bilo ih je puno....

Akademski slikar **Branislav S.Marković**, čijem oštrom i istančanom oku nije vjerovatno promakla ni jedna igra svjetlosti i sjene, a da ju ne uhvati kamerom, izrazio je svoje oduševljenje na sebi svojstven način, odmjereno i toploljudski:

Što Vas se najviše dojmilo tijekom boravka u Bihaću?

Ljudi i Una. Ne odnosi se samo na umetnike već i na ljude okupljene oko projekta na bilo koji način. Una je naravno, fascinantna.

Što mislite o liku i djelu Vlade Franjevića?

Lik je potpun, a delo nezaokruženo. Ne samo zato što spirala nije krug, nego što malo znam o njegovom radu (šire gledano). Spiralni kanal je inspirativan i nije nemoguće da napravim izložbu fotografija na tu temu. Možda sa Gordanom, ako je potaknut spiralnim kanalom, pa da se sretnemo u Bihacu na otvaranju. Vlado bi mogao da nam ponudi dodatne informacije u pisanoj formi. Sa njim sam nešto malo razgovarao o tome.

Kako Vas se dojmio njegov projekt na Uni "Spiralni kanal - magija Unine vode, tišinu molim"?

Još me se dojmi...

I tako se magija Unine vode, spiralno zavrtjela, zašumorila i osvojila srca nazočnih umjetnika na koloniji, stvarajući neke nove veze, neka možda trajna prijateljstva... Ali i želju većine da se opet sretnu na njezinim obalama.

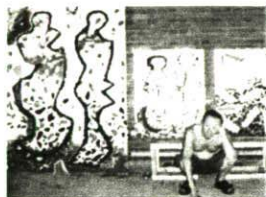
Koristim i ovu priliku kako bih naglasila važnost internetskog povezivanja, jer da nije bilo gospodina Stjepana Katića, glavnog urednika Akademije-Art koji je Franjevića obavijestio o koloniji u Bihacu, vjerojatno bismo bili uskraćeni za jedan prekrasan doživljaj.

- 10:06 - Komentari (6) - Isprintaj - #

- draga Rajka: puno hvata na ovakvom ispitnom izjescu: svaka cast i sve najbolje vladin vlado franjevic 02 09 2008 11:17
- Vlado je definitivno cool i N. a kakvo vidim i Vladi se namučil dok je se te rupi. Zbust! Ma ti je samo vama tamo bilo lepo i nek se celo selo pukne ak mu ne padae.)
Ali ti huiš: sve bolje rupe sm na blugu.)
Pozdrav ekipi u Bihacu - pa doviaga i bestraga, gda se ja konačno bum zatelebal i slikarevu kfer.)
Akosim se, a kaj da druga delam.) Si pipalim jednu cigareto protiv nadolazeće neutoze.
Sutra bom skočil do galerije da se skoncentriram bolje.) Dalibor 04 09 2008 20:52
- predivan post iden blanko 06 09 2008 13:10
- apnoy gle odu. i Dalibor et nam se konačno opet javil! bas fino - nego, staj to meni - u rijpana? fran vas bilo.) vlado franjevic 06 09 2008 16:52
- predivan post iden blanko 09 09 2008 19:15
- draga Rajka: ne znam kako te znaš ali, otkrio sam da se tvoje ime i ime tvojeg blaga spominje na sljedećim stranicama BISCANI I BUJLOVAR a osim toga se o meni izvještava upravo i na stranici CROATIAN TIMES-a! hvata puno na ovaj super podrsu i suradnj. vlado franjevic 10 09 2008 15:28

17.07.2008., ČETVRTAK

Pekinške impresije

Vlado Franjević se upravo vratio iz Pekinga gdje je sudjelovao na 3. međunarodnom bijenalu likovne umjetnosti sa radom naslovljenim „29 pozicija“ a na temu „Boje i olimpijada“.

Umjetnik se osjeća i razumije počašćenim biti jedan od sudionika likovne smotre ovakvog formata, te jedinim

predstavnikom liechtensteinske likovne scene. Hrvatsku su scenu na istoj manifestaciji predstavljali: Ivana Franke, Josip Trostmann, Lina Franko, Dubravka Lošić

Svakako je zanimljiv podatak i taj da su Dubravka Lošić i Vlado pohađali zajedno Školu primijenjenih umjetnosti u Zagrebu i da su se nakon jednog jako dugog vremena i opet sreli uživo - u Pekingu!

U svezi nastupa hrvatskih umjetnika je zanimljivo dodati i da, iako su bili sufinancirani od strane Ministarstva za kulturu RH-e, najviše predstavničko tijelo Hrvatske u Pekingu nije pridalo valjda nikakve pažnje istim umjetnicima. A to je jedan u nizu dokaza koliko se u Hrvatskoj cijeni kreativnost i umjetnost.

Organizacijski komitet Bijenala poslao je pozivnice za sudjelovanje na izložbi u više od 100 zemalja i dobio skoro pa deset tisuća priloga iz cijelog svijeta. Na kraju je za izložbu odabrano više od 700 umjetničkih djela koja su izrađena od 600 umjetnika iz 81 zemlje. Izložci su predstavljani u prostorima dviju najvažnijih kineskih umjetničkih institucija: Kineski nacionalni umjetnički Muzej i Centralna Akademija likovnih umjetnosti. Simultano sa ovima dvjema izložbama specifično se težište bacilo na jednoj posebnoj izložbi na umjetnost Velike Britanije, Norveške, Mongolije, Meksika te na međunarodnu izložbu grafike. A održao se i simpozij sa nacionalnim i internacionalnim referentima.

Svi umjetnici sudionici iz stranih zemalja koji su došli i osobno sudjelovati na Bijenalu bili su smješteni u „Peking hotelu“ u samom centru grada tako da su imali priliku izmijeniti iskustva i upoznati se barem u vrijeme kad su se skupljali za obrocima ili u večernjim satima, a što je za daljnji razvoj izmjena iskustava i izgradnji umreženog djelovanja bilo od enormnog značenja.

Domaćini su se trudili gostima iz cijelog svijeta prirediti što zanimljiviji i bogatiji program. Između ostalog bio je organiziran posjet monumentalnom Kineskom zidu i Zabranjenom gradu.

Velik broj nazočnih umjetnika obišao je u svojem vlastitom aranžmanu najpoznatije umjetničko središte grada zvano Okrug 798

Jer je Vlado bio u Pekingu već dva dana prije otvaranja samog Bijenala, bio je ugošćen kod galeristice Lucy Han. Ista ga je odvodila u ateljee mnogih domaćih umjetnika u jednom predgrađu Pekinga, udaljenog nekih 15 km od središta grada. To Franjević smatra kao jednu posebnu vrstu ukupnog duhovnog, kulturnog i kreativnog obogaćenja.

Ogromna količina i akumulacija pozitivne i kreativne energije u tom predgrađu djelovala je na Vladu Franjevića tako da je u ateljeu svojeg novog prijatelja slikara Zhang Luna na veliko zaprepašćenje prisutnih u jednom danu kvalitetno oslikao tri platna.

U Liechtensteinu se Franjevićev nastup u Kini bogato popratio u dnevnom tisku. Kako je to u Hrvatskoj, ne zna se! ☺

Da podsjetimo, Franjević će predstavljati Kneževinu Liechtenstein i na slijedećoj likovnoj smotri u kolovozu u Pekingu. Radi se o izložbi Olympia Fine Arts 2008!

I na kraju, u moje osobno ime i u ime Vlade Franjevića zahvaljujem se gospodinu Nenadu Bachu za medijsku potporu na stranicama Hrvatske svjetske mreže te gospodinu Stjepanu Katicu, voditelju i uredniku internet portala AKADEMIJA-ART.

20:49 - Komentari (8) - Isprintaj - #

On Fri, 7/18/08, Jadran wrote:

From: Jadran
Subject: FW: Vlado Franjević nastupao u Pekingu!
To: borivoj@ukva@yahoo.com
Date: Friday, July 18, 2008, 7:46 AM

Bok boro,

Dvo salje vlado,

Ima i zanimljiv blog

Ep-jedilan

pozdrav ko-beba i vladi od jadrana i bore (borivoj 18.07.2008. 08:06)

- hvala ti na uvrštenju mog bloga na tvoji blog -))) (borivoj 18.07.2008. 08:07)
- Dragi Jadrane i Boro - zahvaljujem na lijepim pozdravima i pjesmama pohvale, koje uvijek gode najbolje kad dolaze od umjetnika (neki poput vas...) (vlado franjevic 19.07.2008. 12:21)
- čestitam i pozdravljam te s otoka (saraja azra 30.07.2008. 11:38)
- Najdragi Saraja Azra - veliko hvala na čestitkama i pozdravu! Niemo dugo bili u kontaktu - za nadati se da si zdrava - vesela - kreativna - sve najbolje i kao i uvijek - drz - nedaj! -) (vlado franjevic 30.07.2008. 12:12)
- poštovana kobeba,

ja sam ti eto ranije na internetu

sticajem okolnosti zadnjih dana

god. su dopusti i pristup kompjuteru

uskraćeni na nekim mjestima više ih

ni prema čekam u voj da se razriješi

problem - pozdrav - bore (borivoj 23.08.2008. 11:02)

- Priznajem da nisam razmišljao o ovakvim disciplinama kad sam rekao da "Samo sudjelovati nije važno - No OI je uvijek bila razmjena kultura i taj dio sudjelovanja je ono što malo nas može stvarno doživjeti. Slažem se da je bitno sudjelovati u tome." (Dante 26.08.2008. 08:13)
- pozdraviti kobeba - od bora bore (borivoj 27.08.2008. 08:18)

29.06.2008., NEDJELJA

OLYMPIC FINE ART 2008 - ILI PEKING DRUGI PUT!

Kad ne bih poznavala bogati stvaralački opus slikara i pjesnika Vlade Franjevića, možda bih se i začudila saznanju da je na njegovu adresu stigao u najkraćem vremenu i drugi poziv za nastup u Pekingu.

Poziv za sudjelovanje na izložbi Olympic Fine Art 2008. stigao je nenadano u jeku priprema za nastup na 3. pekinškom međunarodnom bijenalu umjetnosti.

Sudjelovanjem sad na toj drugoj manifestaciji, Franjević će se predstaviti slikom na zadanu temu: CHINA & WORLD. Slika je apstraktna, ulje na platnu, formata 120 x 200, prevladava intenzivno crvena boja.

U međuvremenu, "29 pozicija" sretno su stigle u Peking. Franjević kreće na put 4. srpnja a otvaranje bijenala je u ponedjeljak 7. srpnja. Smješten će biti u hotelu Beijing, galeristkinja gospođa Yan Han ce ga rado primiti u posjet galeriju koju vodi... Sve je pod kontrolom.

Inspiracija u slikaru-pjesniku, ne spava, dapače, potaknut predstojećim putovanjima, stvara slike koje nalaze svoj odraz i u stihovima

***

NA ODREĐENI NAČIN

na određeni način
određeni nespokoj

nelagoda

kad čitam
na tibetskim transparentima
o kineskom genocidu
pred konzulatom kineskim

na određeni način
određeno veselje avanturi
putovanja u daleku zemlju
s najdužim zidom

o zemlji drugoj
s najkraćom možda takvom tvorevinom
drugi puta
ako puta i zida bude

***

Čitajući gore otisnutu pjesmu ne mogu a ne pomisliti na sva ta previranja i ljudske patnje u Kini dvadesetog stoljeća koje se na žalost nastavlja i u dvadeset i prvom, sve uzrokovano tim strašnim baukom – politikom, koja je čak u jednom periodu i umjetnost i umjetnike stavila u svoju službu. No kako je umjetnost i kreativnost vjerojatno jedina ljudska djelatnost koja ne podnosi nametanje tuđeg mišljenja i mora pronaći svoj izražaj, mora biti upravo ono što jest u njezinoj biti – kreacija, oplemenjena individualnim pogledom duhovnog bića, i umjetnici suvremene Kine, odbacili su balast nametnut političkim dekretima i zasigurno time otvorili granice nesagledivih mogućnosti – stvaranja novog, boljeg svijeta.

Mao Ce Tung je vjerojatno jedno od kineskih imena koje gotovo svi znamo i bez teškoća povezujemo s kultom komunističkog soc-realizma. 1957. godine Mao je pokrenuo kratkotrajnu etapu pod nazivom "Neka cvjeta sto cvjetova, neka se natječe sto škola mišljenja" – zamišljena kao sloboda iskazivanja mišljenja, a što je dovelo do jakih intelektualnih kritika i ubrzo je zamjenjena borbom protiv desnih tj. progonom oporbe. O godini 1966. i početku "kulturne revolucije" zahvaljujući kojoj su porušeni i devastirani mnogi vrijedni spomenici kulture, isto se nema puno toga lijepog za reći.

Kasnih 70-tih i u ranim 80-tim umjetnička scena Kine pokušava se osoviti na noge, pa nitko nije mogao ni pretpostaviti da će upravo u Kini 90-tih nastati umjetnost širokog stilskog raspona, od realizma do apstrakcije, od nadrealizma do monokromnog minimalizma. Teme nove generacije umjetnika su prije svega kritika životnih uvjeta (Zhang Xiaogang i Wang Cheng) borba protiv tabua (Dai Guangyu) i protiv lažnog morala (Wei Guangqing i Liu Wei). Ovi umjetnici stvaraju dojam da je suvremeno kinesko slikarstvo pronašlo samosvojan i originalan jezik koji je usvojio zapadnjačke utjecaje, ali ne kao eklektičan izraz, niti kao puka sljedba. Utiru puteve novim, svježim pogledima na svoju bližu okolinu, ali i na probleme ljudskog bivanja općenito, namećući se time Zapadnoj civilizaciji kao nova struja u slikarstvu, koja se nipošto ne može ignorirati ili držati po strani. Dapače, mnogi kineski umjetnici vrlo su traženi i cijenjani u Velikoj Britaniji, Njemačkoj, Svicarskoj, Francuskoj.

Borba protiv tabua, lažnog morala, samosvojnost i originalnost su poveznice koje i cjelokupno Franjevićevo stvaralaštvo dovode u vezu sa suvremenom kineskom umjetnošću, stoga ne treba se čuditi jer mu je iskazana rijetka čast da čak dva puta izlaže i bude prisutan svojim radovima u Pekingu, na ovogodišnjim najprestižnijim umjetničkim dodavanjima u svijetu.

Rad "China & World" biti će nakon same izložbe izložen naredne dvije godine u izložbenom prostoru Muzeja Olympic Fine Art, što također govori o značaju stvaralaštva Vlade Franjevića.

Financijsku potporu za putovanja u Peking Franjević je dobio od sljedećih liechtensteinskih institucija:

- Zaklada za kulturu Kneževine Liechtenstein
- Zaklada Guido Feger
- Banka Centrum
- Banka L&T (Liechtenstein Global Trust je u vlasništvu Kneževine obitelji)

što govori o tome koliko je Franjevičev rad cjenjen i priznat u drugoj mu domovini. U prvom se pak za njega gotovo niti ne zna, a kamoli da bi se ono što radi adekvatno cjenilo i ne daj Bože zaslužilo potporu! Pardonček, tu i tamo postoje informativna i kulturna središta koja ipak prate njegovo zalaganje. Jedno od tih je recimo [AKADEMIJA-ART](#).

Pozivam cjenjenu publiku pročitati Franjevičev tekstualni prilog umjetničkoj ideji kolegice mu Vere Stanarčević iz Beograda. Ili od njega vođen intervju sa Dr. Marianom Costa Weldon. Franjevičovo je ime takođe spomenuto i u [BLOG-u](#) dr. Georgea Karahaliosa, osnivača humanitarne organizacije [KATHALUWA](#) za čiji se logo koristi Franjevičeva slika "Stay with me".

I na kraju za sve one koji kao i Franjevič svoje profile imaju i na Facebook-u pozivam da koriste njegovu aplikaciju i na taj jednostavan i fini način promiču ime i djelo ovog vrijednog likovnjaka, autora i kulturnog posrednika.

- 13:40 - komentari (3) - isprintaj - #

- draga Rajka, hvala vam na vrijednoj pomoći i potpori! (vlado franjevic 03.07.2008. 12:56)
- rajka baki

drugi put više i pogledam ostale

opala si u odabrano društvo, mekih "blog prijatelja"
kao pripada i vlado, samo odabranima je tame mjesto

posavada i pozdrav dobroj i plemenitoj rajki od baka bore

prijatelju vlado također! (borivoj 11.07.2008. 10:48)

- Cikanja ili po naški vodopija, poštovana gospodo... a nezaboravak ne cvjeta u ovo doba godine i cvjetci su mu sicusni plavi dražešni ukratko, nezaboravni i cikanja je meni nezaboravna, jako rasprostranjena i kao korov raste posvuda, a zista su predivni i rjeni cvjetovi. Zahvaljujem na Vašem posjetu i zanimljivom komentaru koj je tako dobrodošao! (vedjak 14.07.2008. 01:25)

03.04.2008., ČETVRTAK

Umjetnik od formata ili, kako u istoj koži žive njih trojica: slikar – pjesnik – multimedija mag?!

U ovom našem vremenu brze zarade, trčanja za profitom i pomanjkanju vremena, svi pričaju o otuđenju, izolaciji čovjeka, njegovoj osamljenosti i povlačenju u samog sebe. Neka istraživanja pokazuju da je sve više prisutno virtuelno – internetsko upoznavanje ljudi, odnosno da je čovjek toliko postao nesiguran i usamljen da

putem virtuale pokušava upoznati druge ljude, prikrivajući ili uljepšavajući vlastiti identitet.

Razmišljajući o tome, došla sam do zaključka da to nije slučaj s Vama. Vaše djelovanje putem interneta uvijek je transparentno, nema skrivanja iza izmišljenih identiteta. Pristupate ljudima u tom čudnovato lijepom, velikom svijetu otvorenog uma i srca i na taj način uspijevate upoznati i povezati ljude s raznih strana, paralela i meridijana.

Na početku sam i ja imao od svega toga novog, „pune gace“! No, biti iskren sebi to mi je uvijek bilo najvažnije. Ja već duže vrijeme točno znam tko sam i sto hocu, zasto bih se onda kamuflirao iza ne znam kakvih krinki? Uvijek sam bio jako komunikativan i otvoren i samo kao takav mi je moguće otvarati vrata i pronalaziti puteve. Vazno mi je da me onaj drugi preko puta mene ili „preko linije“ osjeti. Imam jednostavno istancana cula. Vec nakon prve izmjene e-poste znam da li cu dalje nastaviti komunikaciju ili ne. Mogu osobno tvrditi da imam uglavnom jako dobra iskustva! Mozda zato, jer me i zanimao u biti – dobro! Pozitivno mislim i sa time mi uspjeva zaraziti ljude, zivotinje i biljke. Zato me neki valjda i zovu: Vlado, virus!

Mozda se riječ „karizmatičan“ pomalo ofucala od silne, često neprimjerene upotrebe, ali to je jedina prava riječ kojom bih opisala osobu Vlade Franjeviča. Nevjerojatnom energijom i kreativnošću uspijevate spojiti naizgled potpuno različite svijetove. Poštujući različitost, a opet nepogrešivo pronalazeći dodirne točke, sličnosti koje su važne kako bi se ljudi povezali, otkrili da o mnogim

globalnim problemima današnjice imaju slična razmišljanja.

U međuvremenu sam se doista naslušao ne mali broj komplimenata. Od nekih kad sam ih prvi put čuo, mi se lice zacrvenilo čini mi se! Sam se pak već duže vrijeme osjećam kao simbioza Isusa Krista, Jamesa Deana i Don Quihota! Ta i takva pak simbioza daje valjda, kak vi velite, karizmatičku primjesu mojem bicu! Tako, kad malo bolje razmislim - karizmatičnost mi se uopće ne šika i to dakako da nisam niti zelim biti! Nije mi dugo bilo jasno kak djelujem na van i bio sam samokritičan, ali na neki nevaljao način. No, redali su se komplimenti od strane predivnih ljudi, znanstvenika, profesora, hodajućih enciklopedija ako bas hocete da se izrazim tak, koji nisu zbilja imali niti jednog razloga uvlačiti mi se ili obradivati me na bilo koji način! Bitno je, jako je bitno, ljudima ukazivati na njihove talente a ne stalno na urodjene im mane i nasljedna možda svojstva negativnog predznaka! Lako je nekoga unakaziti, popljupati, ubiti ga u doslovnom ili prenesenom značenju ali - treba moc rodit zdravo dijete! Danas sam presretan da sam na put na kojem sad stojim krenuo iz mulja i gliba jedne određene nulte točke. Dezorijentiran. Samo najjaci ostaju! Trenutno se zbilja osjećam mentalno jak, a iskustva koja sam pak do sada skupio potkrepljuju tu snaznost. Jako sam radisan, kreativni mi moj rad čini posebno zadovoljstvo. Govorim jako dobro i pismen sam na dva svjetska jezika, i to sve bez polaznja nekih posebnih skola jezicnih. Nego vlastitom voljom, vizijom, ciljem. Ljude povezuje ista energija, najcesce kreativna energija. Ljudi su zaboravili nazalost oslanjati se na intuitivno jer su zabrijali da im je samo pamet dovoljna. A to pak ja smatram skoro pa glupocsu!

Vrlo je interesantan Vaš projekt „Spiralni kanal“ do sada realiziran u dva navrata: 2004.g. s temom „Izolacija“ u Estoniji te 2005.g. u Srbiji pod nazivom "Kad bih bio Srbija..." Tako ste slikar i pjesnik po vokaciji, ovaj je projekt iziskivao i izvršnu fizičku kondiciju, radi se naime o teškom fizičkom radu - nekoliko uzastopnih dana košnja, kopanja, iskanja. Čovjek u svom iskonskom sudaru sa žilavošću zemlje.

Hm, prvo ovdje moram opisati o čemu se u stvari radi(lo). U Estoniji sam, u sklopu jednog umjetničkog seminara koji je te godine nosio naziv "Izolacija" po prvi put počeo razvijati konceptualno, viseslojno djelo čija je središnjica bila fizičko djelovanje na rubu manje sume, pokraj malog jezera u selu Mooste. Oko 40 km južnije od drugog po veličini grada u Estoniji. Prvo sam morao pokositi oko 100 kvadratnih metara visoke trave i draca a da bih mogao kopati spiralni kanal sirine oko 60 cm. Spirala se na kraju sirila 5 m dijametralno a kanal se spustao iz nulte točke u sredini pa do 170 cm dubine. Iznad površine sam instalirao drvenu spiralnu konstrukciju tako da je jedna spirala zaorala zemlju a jedna se dizala u vis! U noci prezentacije je oko 30 ljudi iz sela hodilo u procesiji do novonastalog ritualnog mjesta u čijem smo središtu stajali kolega mi Marcus Williams iz Aucklande, Novi Zeland, i ja. Marcus je imao zaruljicu na celu sa kojom je osvjetljavao citajući tekst pisma kojeg sam dobio iz Tel Aviva, a koji je dakako imao veze sa zadanom temom. Prica o spiralnom kanalu je, rekao sam viseslojna. Viseslojna zato jer postoji "predigra", "igra" i "doigravanje"! U "predigru" spada moj poziv mojim prijateljima, kolegicama i kolegama i ostalim manje ili više slučajnim korespondentima po cijelom svijetu da mi pošalju svoje priloge sa zadanom temom. Ti prilozu su za Estoniju bili samo tekstualanog oblika a za Srbiju tekstualanog i grafickog! O temi "Izolacija" izjasnilo se čini mi se 14 ljudi iz Hrvatske, Srbije, Njemacke, Svicarske i Izraela. Među tih 14 je bilo, hrvatskom javnom životu i te kako poznatih ljudi kao npr. eminentna nam spisateljica Sanja Pilic, ili Dražan Ćurjaca. Te gospodin dr. Emil Čič, itd. To su dakako ne mali komplimenti mojoj ideji. Radilo se o najslobodnijoj interpretaciji pojma "izolacije" tako da sam dobio priloge kako politickog konteksta, tako i pjesnickog i beletristickog zanra. Najinteresantniji mi je bio ipak na kraju prilog kojeg sam dobio od tada sedamdesetsedmogodisnjeg Jakoba Kaplana iz Tel Aviva. Zasto? Prvo, zato jer njega nisam sam pozvao, nego ga je informacija o mojem projektu snasla tako da je njegova prijateljica u Liechtensteinu pročitavši u ovdasnjem tisku o mojim nakanama, istog o tome izvjestila, mislivši, da bi Jakoba to moglo zanimati. Pa mi se isti doista javio i poslao mi njegovu potresnu pricu izolacije one vrste, koju je kao mladac prezivljavao bas u Estoniji! I pored njegove tmaste price dao mi je do znanja da su Estonci dragi ljudi i da ce mi se tamo zasigurno svidjeti! Cijeli događaj one noci u sumi pored malog jezera u Estoniji, nakon posebno dobrog Marcusovog citanja, bio je ispunjen sa posebnom vrstom poetske mistike da sam ostao totalno zatecen i da sam osjetio da sam u nesto dodirnuo sto je velik dio i najdubljeg dijela mene a cega do tada nisam uopce bio svjestan! Leteci iz Tallina preko Helsinkija natrag za Zürich stalno sam se pitao sto je to bilo, sto se to dogodilo tamo u stvari? Čemu spirala? Pa to je kao simbol u biti - "nista posebno". Time se bave skoro pa sve nauke, isti simbol se može slijediti kroz povijest umjetnosti, u arheologiji, antropologiji, medicini, astronomiji, mikro i makro univerzalnim i fizikalnim zakonima energetskog gibanja... Dakle, nista posebno! No, kako je ispalo na kraju - za mene osobno, od posebne važnosti. Zasto? Vrativši se natrag iz Estonije, počeo sam listati po svojim starijim crtežima, pregledavati fotke svojih slika i - ostao totalno zatecen! U najviše njih svih nalazila se očigledna ili samo lagano naznacena spiralna forma, simbol spirale! Ja toga nisam bio svjestan! Nikada prije. Nevjerovatno! Morao sam prijeci točno taj i takav dio puta, kopati spiralni kanal u crnici i ostalim sedimentima jedne estonske

sume, da nadjem vazan odgovor o mojem vlastitom bitku i onom sto me pokrece! Jos i danas cuvam u staklenci osusenu zemlju iz istog kanala. A mali dio iste zemlje sam poslao Austrijancu Martinu Kruscheu, kreativnom znanstveniku, autoru, magu internetskih umjetnicko-literarnih projekata. On je pak pored njemu svojstvenih online experimentiranja, eksperimentirao i ostavljanjem komadica te zemlje na određenim stanicama pored jedne austrijske pruge i i pisanih poruka koje su bile pronalazene od prolaznika koji su na razne nacine na isto reagirali! Ili, ne reagirali. Martin je to sve pak pratio i dokumentirao! A never ending story sistem! Da se slijedeci nastavak ovog nacina mog stvaralastva dogodi bas u Srbiji je vise slucajnost. Ako u slucajnost vjerujemo. Na poziv prijateljice mi Vesne Todorovic, povjesnicarke umjetnosti i SANU-bibliotekarke a koja barata valjda kajkavstinom bolje nego ja, i koja je moje djelovanje i nacin komunikacije nasla jako zanimljivim, spojio sam se sa prof. Markom Ladjusicem koji vodi likovne kolonije u Trsicu, jednom od tzv. jezgri Srpstva. Jer nisam nikada prije bio u Srbiji i zbog toga jer znam da samo vlastita iskustva vrijede, otvorena sam srca, u vrijeme privatne mi katastrofe, nasao put do Trsica. A jer sam od organizatora dobio povjerenje i otvorene ruke da dovedem mozda i neke od mojih kolegica i kolega iz Evrope, sa mnom su dosli Arno Oehri iz Liechtensteina i dr. Heike Gaessler iz Berlina. Sa Arnom sam vec prije izlagao u bjelovarskom gradskom muzeju a zajedno smo bili i dio umjetnickog tima u kulturnoj izmjeni Liechtenstein - Indonezija. Usput budi receno, za tog istog kolegu jos i danas pitaju mi prijatelji iz Cazme, oni, sa kojima je pio rakiju i bacao kamena s ramena! Za Srbiju sam sam izmislio temu koja se zvala "Kad bih bio Srbija..." Sve skupljene priloge od ljudi iz Hrvatske, Svicarske, Liechtensteina, Njemacke i Indonezije izlozio sam u Trsicu. U obadva puta nisam dakako nista oblik i predznak sadrzaja potencirao nego sam samo skupljao i skupljeno predstavljao! Zanimljiva je simbolika za mene u tome da je u Srbiji bilo puno teze za kopati. Sto je normalno, jer je zemlja bila drukcije vrste. Ali niti putujuci u Estoniju, niti putujuci u Srbiju nisam imao pojma kud dolazim u stvari i gdje cu "nanjuziti" to jedino i samo "Bogom dano" mjesto za kopanje.... U Trsicu sam imao dvoje ljudi koji su iskopali najveći dio kanala. Kopajuci nacinjali smo u razgovoru svakakve teme. Na ljubaznoscu svih skupa i gostoprimstvu se niti jednom rijecu ne mogu pozaliti. Arno je usljed novonastalih kontakata izlagao proslje godine samostalno u Beogradu a dr. Heike Gaessler ponovno sudjelovala na istoj koloniji. U Estoniji u spiralnom kanalu se citalo i slusalo sum vjetra koji kao da je za onakav sadrzaj bio takodje narucen. U Srbiji je dr. Gaessler pripremila sa studentima performance koji se završio u centru spiralnog kanala a publika je, ukljucujuci sudionike kolonije, goste iz obilznjih mjesta i lokalne politicare, u spontanoj akciji i na znak prof. Ladjusica, usla u kanal i ispunila svojim tijelima isti! Za mene simbolika koje cu se rado sjecati cijeli moj zivot. Obadva kanala su prepustena procesu prirode, isti su se urusili u sebe i zarasteni su i opet dracem. Ostala je samo zagrebana krasta jedne otvorene rane na površini zemlje. Mogao bih i zbog tog zaplakati. O istom sam projektu izvjestio dr. Hans-Rüdiger Kaufmanna, bivseg predavaca na visokoj skoli u Liechtensteinu. Gospodin Kaufmann je u tom i takvom procesu rada nasao velike potencijale i nagovarao me da organiziram tim strucnjaka koji bi svako sa svoje strane obradivao pojam i simbol spiralnog kretanja. I tako se pokazalo na internacionalnom planu drugih zainteresiranih stanica za ovaj moj ciklus! Rainer Duveill, voditelj jednog umjetnickog centra u Berlinu je isto uzeo moj spiralni kanal kao mogucnost da zajedno djelujemo iduce godine u predgradju Berlina, na bivsem poligonu nacisticke zracne armade u 2. svjetskom ratu odnosno, Crvene ruske vojske sve do 1995. godine. Prof. Muqem Khan iz Katara a sa kojim sam 2006. bio jedan od predavaca i izlagaca na 1. medjunarodnom Simpoziju grafickog dizajna u glavnom gradu Jordana je isto zainteresiran za suradnju. Zato sam mu vec i poslao fontove hrvatske glagoljice koja ga je kao dizajneru grafike jako imponirala. Zainteresiranih je bilo za slicne akcije i u Maleziji a sa sigurnoscu mogu tako djelovati, skoro pa kad god to hocu, u Indoneziji, Jordanu i Kirgistanu. Nema dugo sam predvidio jedno mjesto i u Hrvatskoj. Vidjet cemo da li ce se sto moci dogoditi. Pitanje je dakako kao i uvijek, financiranje projekta.

Aktivni ste član vrlo visoko pozicioniranih socijalnih, poslovnih i društvenih internet platformi ACADEMICI.COM i XING.COM odnosno različitih grupa a koje okupljaju eminentne znanstvenike, sveučilišne profesore i poslovne ljude iz cijelog svijeta. Kakva su Vaša iskustva na tim platformama?

Da. A pored toga jos i ECADEMY.COM, LINKEDIN.COM, MYSPACE.COM, HIS.COM, FACEBOOK.COM. Pa onda jos i umjetnickih platformi ARTOFFER.COM, WOOLOO.ORG, ARTNET.LI. Slajdovi mojih fotografija i slika se mogu naci na SLIDE.COM. Mozda sam nesto i zaboravio... Koliko god su iste izmisljene na gotovo istom principu razlikuju se u mogucnostima i servisu. Neke kao XING (bivsi OPENBC), ECADEMY und LINKEDIN su prije svega servisi za umrežavanje poslovnih ljudi. Na MYSPACE-u i FACEBOOK-u se moze naci pored poslovnih ljudi, kreativaca svih vrsta, pa zatim vecih i manjih politicara, ali i domacica zeljnih zajebancija. MYSPACE je osim toga pun prostitucije. No naglasavam, kao i u stvarnom zivotu, od svake si gluposti covjek uzme onoliko koliko iste moze trpjeti. Isto kao i od svakog dobra. Previše dobra nije mozda isto najidealnija varijanta zbilje. Pa dakako da mi se ne jedanput dogodilo da "u prolazu" bacim koji kompliment "slucajno tamo instaliranim" virtualnim ljepoticama. Pa ni meni ne smeta kad me se hvale. No inace znam zasto sam tamo. Na pocetku me je

srđila cinjenica da me se tak dakako ima pod kontrolom, pod povećalom. Kad covjek ostavlja podatke na svim mogucim stranama, lakse ga se kontrolira. No nit od toga nemam vise bojazni! Zasto? Kontrolirani smo, modelirani i usmjeravani vec malo duze vrijeme nego sto smo toga svjesni. Ja nemam niti sam imao ikada u stvari bas previse za skrivati. Cak i onda kad se potpuno "razgolicim", bilo bi blesavo umisljati si da se o meni zna bas previse... Najduze sam u kontaktu i posatao sam u medjuvremenu prijatelj sa poslovnim ljudima kao sto su Lukas Wyssch koji je ujedno i predsjednik svicarskog poslovnog klub organiziranog na platformi ECADEMY a ciji se clanovi iz virtualnog svijeta skupljaju i u relanom, odrzavaju seminare i razvijaju i sklapaju poslove. Bilo mi je zao jer nisam mogao prisustvovati zadnjem tom skupu u Lausanni u Svicarskoj koji se odrzavao u galeriji od Massimiliana Turcija. Tom prilikom me Lukas koji o meni ima visoko misljenje htio upoznti sa Massimilianom a sa ciljem da iduce godine izlazem u njegovoj galeriji. Mariana Costa Weldon, poslovna zena koju sam nakon duzeg virtualnog druzenja upoznao i uzivo ima takodjer jako dobro misljenje kako o meni tako i o Massimilianu a sa Lukasom je vec duze vrijeme prijatelj. Kad ce se vratiti s putovanja iz Indije, sastat cemo se i raspravljati o kojecemu a posebno i o jos boljoj promociji moje umjetnosti. Sopranistica i autorica strucnih knjiga prof. Cristina Andersson iz Finske spremna je sa mnom, jednom kuvajtskom autoricom i finskim kompozitorom napraviti jedan zajednicki program koji bi se iduce godine trebao dogoditi u Helsinkiju. A i ako se nist ne dogodi, sama ta i takva namjera mi jako puno znaci! Cristina je takodjer u prijateljskim odnosima i sa Lukasom i Marianom, ali takodjer i sa grckim poslovnim covjekom Georgom Karahaliosom koji je nema dugo osnovao humanitarnu grupu kathaluwa.org. "Igram slucaja" je bas moja jedna slika logo te organizacije i pojavljivat ce se ubuduće, kako mi je obecano, na svakom fizickom i digitalnom dokumentu organizacije. Valjda ne moram posebno naglasavati koliko je znacajna te vrste i takva promocija! Pa zatim kolegica umjetnica Hilda Hiary koja je mislila da ako hocu, s njom mogu izlagati, u svim znacajnijim galerijama u Arapskim zemljama. Pa zatim Frankie Picasso, moderatorica jedne radio postaje u Ottawi koja me pitala da li mogu doci u Kanadu i biti gost njezine emisije? Itd. Kao sto rekoh, to me nikako ne zbunjuje, nego samo veseli. Daje mi snagu. A ako se nista ne dogodi, i opet je sve u najboljem redu.

Zanimljivo je takoder, da na stranicama „Facebooka“ postoji Klub potpore Vlade Franjevića, koji je u svega nekoliko tjedana postojanja okupio 90 članova iz cijelog svijeta.

Da, no to nisam shvatio preozbiljno. No, zanimljivo kako se stvari razvijaju. Medju tim ljudima su zbilja oni koji su mi do sada slali potpore u obliku valjanih informacija ili koji imaju odredjene ideje da napravimo nesto zajedno.

Na stranicama „Facebooka“ u projektu „Kathaluwa“ čiji je začetnik i idejni voda gosp. dr. George Karahalios iz Grčke, sudjelujete u dobrotvornoj akciji pomoći djeci žrtvama tsunamija na Sri Lanci. Kako je došlo do te suradnje?

Pa prvo smo bili u kontaktu a nakon toga sto je ovaj osnovao grupu pozvao je i mene u istu, no da ja nazalost nemam sredstva u dzepu kojima bih mogao pomagati ovakve akcije, imao sam neke druge ideje a koje onda mogu na kraju dobro doci i biti od pomoci. A i cijela je onda akcije nesto sarenija!

Na koji način Vi sudjelujete?

Pa ono, klasika. Imam reprodukcije svojih originala pa sam mislio, ako netko iz doticne organizacije otkupi iste, dio rado odvajam u takve plemenite svrhe. No doslo je do, po mene, jako zanimljivog raspeta. Motiv jedne moje slike je postao nesto kao zastitni znak cijele organizacije a, evo upravo sam saznao, da kad ce se ove godine, kako je planirano, snimati cak dokumentacije na licu mjesta na Sri Lanki, da ce se takodje operirati sa tim znakom sto je onda i za mene osobno i za promociju moje umjetnosti od ne malog znacjenja. Jer morate znati da su u istoj organizaciji jako ugledni, sposobni i utjecajni ljudi iz cijelog svijeta.

Ovo Vam nije prva takva akcija. Prije nekoliko godina sudjelovali ste, na inicijativu Vašeg vrlo dobrog prijatelja, takoder umjetnika Fauzia As' Ada u dobrotvornoj akciji prikupljanja priloga za indonezijske žrtve potresa....

Sa Yogyakartom nas umjetnike u Liechtensteinu kroz spomenutu vec kulturnu izmjenu vezu lijepo uspomene i imamo tamo jako dobre prijatelje. Bilo je jako tužno vidjeti unsrecenu masu ljudi u blatu i bez krovova nad glavama. Cak se i zgrada likovne Akademije u kojoj smo radili sa studentima srusila. U najkracem roku i uz pomoc opcine Vaduz, Umjetnickog muzeja u Vaduzu i privatnih osoba, skupili smo nase slike, izložili ih na glavnom trgu Vaduza i u Muzeju, prodavali ljudima indonezijske specijalitate i skupili cini mi se vise od 12.000 svicarskih franaka. Samo u jednom danu! Ta je onda suma poduplana od strane Liechtensteinske sluzbe za pomoc nerazvijenima i vec treci dan nakon te akcije Fauzie je strpao doslovce lov u dzep i sa njom odletio u Yogyakartu, djelio ljudima novce, knjizio komu je sto dao i vratio se natrag sa detaljnim informacijama. To se zove povjerenje i prijateljstvo.

Vežano uz Vaše zalaganje i sudjelovanje na raznim dobrotvornim akcijama, zanimljiva je „Frankfurtska veza“ – poziv da uskoro izlažete u Frankfurtu... na izložbi s temom „Integracija inozemnih građana“. Ta je tema posljednjih godina vrlo prisutna u zemljama Srednje i Zapadne Europe.

Imam dvoje ljudi u Frankfurtu koji u dogovoru sa mnom spremaju određenu jako zanimljivu stvar u prostorijama jedne naše Institucije. Jer ovog časa nije sve zaključeno, prije svega ne datum kad bi se to trebalo dogoditi, i jer spomenutih dvoje ljudi preuzima na sebe kompletne PR radnje, ne mogu o tome ovog časa pričati. Mislim da je to dobar profesionalni odnos prema partnerima. Mora se znati tko što radi.

Osjećate li se još uvijek strancem u Lihtenštajnu, ili Vam se pak čini da je Hrvatska postala umjesto majke – maćeha?

Pa sad, na to mi je zbilja jako teško odgovoriti. Ja se u Liechtensteinu osjećam doma. Iako necu nikada biti priznat valjda kao skroz njihov. No nigdje nisam bio priznat kao neciji! U svojoj maloj obitelji tamo u Martincu sam bio stranac, u rodnom selu jer sam bil drukciji od drugih, tretiralo me se i etiketiralo u najviše slucajeva kao – „stranca“. To mi u biti nista vise ne znaci. Biti stranac? Ne znam sto je to. Ovdje su mi djeca, zbog toga sam ovdje vise doma nego drugdje negdje. Ovdje me se cijeni i u mene kolko tolko ulaze. I zato se osjećam doma. Osjećao sam se doma svugdje po malo gdje sam do sada bio. Tamo gdje me se prihvatili kao covjeka, onakvog kakav jesam, tamo se osjećam doma. No dakako, kad se vratim pa u nocima vozim po moslavackim brezuljcima pitajući se da li je istina da su me oni bas „izrodili“, pa kad me moja baka koja me othranila zagrlila i sa svojim poljupcem pricesti, onda mi je jako, jako toplo oko srca – opet sam doma! Malo izgubljen, malo svugdje doma. Bez doma, njiva i oranica koje sam u djetinstvu obletao. Traganje za identitetom? Ne znam.

Vaši korjeni i veze s domovinom vrlo su snažni. To se lijepo moglo vidjeti ovog kolovoza prilikom otvaranja Vaše samostalne izložbe u Bojani – Galerija „Matešin“ gdje su Vas savladale emocije. Kakav je to osjećaj, nakon mnogobrojnih svjetskih metropola koje ste posjetili i u njima izlagali, kao građanin svijeta, vratiti se u zavičaj i prvi put svojim najstarijim prijateljima pokazati kako se to uspijeva u bijelom svijetu?

To je bilo jedno posebno iskustvo. U Bojani, selu kraj Cazme, rodnom selu akademskih slikara Antona Cetina i Franje Matesina i moje bake, bio sam primljen od obitelji Matesin kao prijatelj. Učinili su prekrasne stvari koje cine samo najbolji prijatelji. Na otvaranje izlozbe doslo je slobodnom procjenom vise od 200 dusa, dakle vise nego stanovnika ima u selu. Između ostalih dosli su prijatelji iz Zagreba, Bjelovara, Koprivnice, Ivanic Grada. Ako to nije kompliment meni kao osobi i kreativcu, onda ne znam sto je kompliment. Na otvaranju su govorili novinarski doajen Franjo Jagatic i Stanko Grcic, glavni tajnik HSS-e rođeni Bojanac. Dakako da u takvim uvjetima ja kao sentis „decko“ nisam mogao, niti htio, sakriti emocije. Bilo mi je jako lijepo i toplo oko srca.

No da, integrirani ili ne, samo svoji ili „svačiji“, virtualni svijet nije izmišljen svijet kada je Vlado Franjević u pitanju. Vaša poznanstva putem interneta često dobivaju konkretizaciju u stvarnom životu. Velik je kompliment iskazan Vam od strane norveških novinara kad su prije nekih mjesec dana doputovali u Lihtenštajn sa zadatkom da naprave reportažu o znamenitostima te najmanje zemlje, te se obratili Vama da im budete vodič, a po preporuci zajedničkog prijatelja s interneta.

Ah vidite, ovdje Vas moram ispraviti! Ima puno susreta dakako koji se dogode prvo u realnosti (onoj, koju mi kao ljudska bica, kao realnost, shvacamo). A poslije toga se tek nasa komunikacija intenzivira u digitalnom svijetu. To ima pogotovo smisla kad nas nasa, fizikalno-geo-staticna prebivalista razdvajaju. Jer inace, cinilo nam se mozda, pri prvom susretu, da bi si stosta sa doticnima mogli jos, il' trebali reci! Ovo sto ste spomenula se u stvari odvijalo ovim tokom: na svojem radnom mjestu u Liechtensteinskom nacionalnom Muzeju, u kojem sam imao priliku cak pozdraviti gospodju Kolindu Grabar-Kitarovic bivsu Ministricu i Veleposlanicu RH-e u SAD-a sa njezinom obitelji, dr. Mladena Andrilica, bivseg Veleposlanika RH-e u Svicarskoj i sadasnjeg voditelja Diplomatske Akademije u Zagrebu, zatim gospodina Muljacija, novog Veleposlanika iste nam stare ali prelijepe Nase i Njihove. Zatim, tu su bili jos neki vrlo mi dragi ljudi, primjerice, supruznici Sead i Sanja Zoricic-Tabakovic iz Zagreba. To su prekrasne slike, prekrasni momenti - kratki trenuci zblizavanja koje ja osobno nikako ne mogu zaboraviti. Dakle, na slicnom su se principu dogadjala upoznavanja i sa ljudima iz nekih drugih kultura, drzava. Jednom je bio u nasem Muzeju i novinar Christian iz Norveske sa kojim sam dosta pricao, kako o samom Muzeju, tako i o meni i mojoj kreativnosti. Eto, na kraju se to tak zaokruzilo, da ce biti cak i o mojoj malenkosti govora u jednom norveskom casopisu a sa temom – Liechtenstein, zemlja snova ili kaj?

2008. godina jako Vam je dobro započela – dobitnik ste nagrade za poeziju, HMI – Podružnica Rijeka – „S. S. Kranjčević“ koja se dodjeljuje svake dvije godine.

Imam saznanje da još uvijek niste preuzeli nagradu „Gnijezdo domovine“ našeg akad. kipara Josipa Diminića – hoćete li moći ukrasti malo vremena i doći u domovinu?

Jooj ne znam vise točno kad i kak. Čini mi se ponekad da već "disem na skрге" od ovaliko svega i svacega!

Pretpostavljam da su pripreme za odlazak u Kinu u tijeku? No, poznato mi je da uvijek živite paralelne svijetove, pa tako pripremate i nove slike za izložbu u Frankfurtu, također sve više zamaha uzimaju pripreme i dogovori za kopanje 3. spiralnog kanala u Ruggelu – Liechtenstein koje će se dogoditi ove jeseni. A vrlo je i interesantan poziv za iduću godinu u Sloveniju, možete li nešto više reći o tome događanju - čini mi se da je opet na djelu mag spajanja svijetova?

Mag spajanja svijetova!? Uf koji izraz... Nadam se da me isti na nista ne obvezuje! 😊 Da, da... pripreme za Kinu su u tijeku, a također su poslani i pozivnice potencijalnim suocenicima u mojem sljedećem projektu iskopavanja spiralnog kanala! Ovaj puta u Liechtensteinu a ako ce sve biti u redu, sljedeći ce se najvjerojatnije dogoditi dogodne u Sloveniji! Za Frankfurt nisam jos nazalost gotovo nista pripremio, ali, to cu isto savladati valjda...

I na kraju jedno sasvim osobno pitanje: Spavate li ikad, gospodine Franjeviću?

Pa da spavam, spavam. U najcesce slucajeva spavam sam i bosonog! Hvala Vam osobno kaj ste imala tu potrebu... kaj ste me za javnost evo ovdje i u ovom obliku otkrila! Ili „otkrila“. Iako je vec bilo nekih koji i koje su me otkrivale i otkrivali mic po mic. Ali ovakvog sto nije jos dosad bilo.

- 15:08 - komentari (1) - isprintaj - #

• pozdrav umjetnici bloga i prijatelja vlad: boro (borvoj 11.07.2008. 13:42)

07.03.2008., PETAK

Martinac – Liechtenstein – Rijeka - Peking

svi putevi vode u - Kinu, jer "Ljepoti je mjesto u Kini"!

Svi putevi vode u – Kinu, jer "Ljepoti je mjesto u Kini"!

Nešto prije više od tri mjeseca upozorila sam gosp. V.Franjevića da je otvoren natječaj HMI – podružnica Rijeka, za dodjelu nagrade "S.S.Kranjčević" za literarno stvaralaštvo. Da mi je netko rekao da ću biti svjedokom čudnovatog

isprepletanja puteva dvojice svjetskih putnika, pjesnika, slikara, svestranih umjetnika, čudom bih se čudila. A sad samo mogu konstatirati: čuda se događaju!

Dakle, počnimo od početka, ovogodišnji je pobjednik za poeziju "Silvije Strahimir Kranjčević" je Vlado Franjević. Nakon sto sam ga obavijestila o natječaju, onako kako je već brzopotezan, s lakoćom je odabrao deset pjesama i poslao u privitku maila. I, zaboravio na to. Tim je veće bilo njegovo iznenađenje kad je negdje polovicom veljače dobio mail u kojem ga se obavještava da je postao sretan dobitnik nagrade "S.S.Kranjčević" te da kao prvonagrađeni dobiva "Gnijezdo rođenja" – rad akad. kipara Josipa Diminića!

Eh, i tu se sad događa ta čudnovata koincidencija!

Nevjerojatnom "slučajnosti" (iako osobno ne vjerujem nimalo u slučaj) ispreplele su se životne spirale dvojice hrvatskih umjetnika, a da ni sami za to nisu znali. Gdje, kako, zašto? Prvo, kroz kiparski rad i nagradu, u Hrvatskoj! A onda, što je možda zanimljivije - i u Kini! Obojicu očarava ta nama daleka zemlja i privlači magičnom snagom. Gosp.Diminić upravo predstavlja svoj putopis "Ljepoti je mjesto u Kini", nastao nakon njegovog boravka, a gosp. Franjević ovog ljeta putuje baš tamo – u tu mnogoljudnu azijsku zemlju. Zašto? Jer će sa svojim umjetničkim radom „29 pozicija“ sudjelovati na 3. Međunarodnom umjetničkom bijenalu u Pekingu. I tako, putem koji su utrljali mnogi istraživači duha, a medj zadnjima i gosp.Diminić poletjet će i Franjević – 04.07.2008. iz Züricha put daleke Kine. To nije prvi puta da Franjević bude i djeluje tamo "negdje" na Istoku. Imala sam priliku čitati njegove zapise iz Indonezije, Jordana, Kirgistana i nekih evropskih zemalja kao Estonija, Njemacka, Srbija, te s nestrpljenjem očekujem slične priče nastale u Kini.

No, sad razmišljam, kako međusobno upoznati tu dvojicu tako svestranih umjetnika- Franjevića i Diminića, a čudna ih je igra sudbine već spojila – jer Franjevića još uvijek čeka "Gnijezdo rođenja" da mu bude uručeno. Možda za početak da poklonim Franjeviću Diminićevu knjigu "Ljepoti je mjesto u Kini"? A kad bih mogla, Diminiću bih svakako poklonila koju pjesmu izabranu iz onih pobjedničkih deset. No, kako gospodina ne poznajem, teško da ću ostvariti naum, pa neka mu stoji ovdje posvećena pjesma, nastala 07.rujna 2004 u Medulinu. Za vrijeme međunarodne umjetničke kolonije:

postavljanja spomenika

postavljanja spomenika
 rušenja spomenika
 spominjanja o postavljanjima
 pa rušenja bezrezervna
 su spomenici rezervni
 u kojima sudjelujemo svi
 postavljanja poza i obojena nesvrstavanja
 nas ne udaljava od kletve suodgovornosti
 (joj kak sam pametan)

ponekad se osjećam kao filter
 poseru se i pomokre u me
 čekam da me odstrane
 u meni se skupilo
 najrđavije
 ponekad me ima u vama
 ovo je opomena
 (joj kak sam pametan)

serpentine
 zavoji
 kružni tokovi
 multiplikacije istih
 beskonačan put
 pitaj se
 da li si istom dorastao
 (a ja pametan)

lako je izmisliti razlog
 promjeniti pravac
 naučiti dva tri filozofa napamet
 teško je biti tu
 na ovom mjestu
 kad te trebaju
 (kad nit mene nema)

depresije su znakovi i impulsi
 oni ti pomažu učiti
 zadaća je teška
 i djeluje na principu
 odljepiti se
 il
 doljepiti
 (nisam pametan)

uvijek kad te se sjetim
 bude mi u trbuhu i mudima mučno
 to je valjda zato
 jer sam te pojeo a nisam imao
 bombon slatki
 (možda nisam
 možda pripiti)

nesigurni u svojoj koži
 ne hodajući ispod svojeg već tuđeg šešira
 osjećate se goli
 nit šeširi vam nit koža vaša ne mogu pomoći
 panika
 panika
 panika
 ostavljeni ljudi svugdje okolo
 na obalama
 i kolodvorima
 ko prazne taške
 (kad me nema
 kad jesam i nisam pametan
 pripiti
 blesav)

**Prof.emeritus dr.sc.Katica Ivanišević – predsjednica Povjerenstva za
 dodjelu nagrade "S.S.Kranjčević"** napisala je o Franjeviću – pjesniku
 sljedeće:

**"Po tematici, on pripada suvremenoj hrvatskoj poeziji i versifikaciji pod
 čijim utjecajem stvara, ali isto tako stvara pod utjecajem europske**

poetike. Ipak, njegova poezija nosi osobni, autentičan pečat i prepoznatljivost. Njezino obilježje je razumijevanje kao dokaz čovječnosti. U pjesmi "Kad bih barem imao još jednu ruku" taj stav dolazi do punog izražaja "... kad drugi u redovima stoje / da dozvoljeno bude / onim ljudima / da nas vole i maze..." Franjević, koji živi u Liechtensteinu, kroz pisanje poezije oslobađa svoj intelektualni potencijal, pa iako su mu pjesme tematski hermetične, one su istovremeno i metaforične, ispunjene vlastitim doživljajem novog okruženja".

Može li se dostojnije i ljepše proslaviti 15-godišnjica rada i stvaranja u Kneževini Liechtenstein no što je slavi Vlado?

Zanimljivo je na kraju spomenuti, da su svekolika kulturna javnost i tiskovni i elektronski mediji te radio, vrlo lijepo popratili ove Franjevićeve uspjehe – u vidu mnogobrojnih intervju a u Liechtensteinu. Franjević je trenutno, kako je pisalo o jednim novinama svugdje "omni-prisutan"! U Hrvatskoj bi se na tome još malo moglo raditi! 🙏

Vlado Franjević sigurnim korakom i natprosječnom snagom i koncentracijom sam probija prepreke i pronalazi puteve. Marljivim radom osvaja značajne međunarodne nagrade pa će valjda uspavane kulturne veličine naše lijepe domovine uskoro poželjeti imati Franjevića za svog favorita.

*

Zanimljivi linkovi

Volksblatt1
Volksblatt2

- 21:12 - komentari (2) - Isprintaj -

- Dragi Rajka: hvata Vam napadačnije na polpeti! Srdacni pozdravi iz Viduza (Vlado Franjević 11 03 2008 18:13)
- Dragi Rajka: Srdacni pozdravi iz Rijeke (borivoj 11 07 2008 13:45)

<< Arhiva >>